

Дамян Дамянов

Вечер

Отишли са си вече всички гости,
спят и приятели, и врагове,
едничка самотата сяда просто
насреща ми, на име ме зове:
„И днеска – край, май доста тъжен ти си.“
Не ѝ отвърщам. Цял във облак дим,
цигара ѝ подавам: „Запали си!“
Тя палва, двама пушим и мълчим...
А във нощта като око на бога
със чер гледец ни гледа и слепи.
Денят си е запалил невролога
и на стъклото го е залепил.
А ний мълчим. И аз, и самотата.
Търкаля се и сив, и уморен,
като кълбото страшно на земята
в главите ни отминалия ден.
С възторзите, с обидите, с оная
умора, от която изцеден,
света превъртам в малката си стая,
и хората, и глъчния си ден.
Кои не бяха? И какви не бяха?
И с жест безцеремонен, даже груб,
вражди, немилосърдия, заплахи
върху листа ми хвърлиха накуп.
И омърсиха всичките ми мисли.
А утре ще ме питат пак защо
е тъй омачкан той и тъй нечист е,
и толкова зла мъка крие той...
Не ще им кажа, просто го обърсвам,
изглаждам гънките му...
Свят добър и лош,
прощavam ти в листа петната мръсни.
Прекръствам те и в часовете късни
без глас ти пожелавам „лека нощ!“.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8544>]